

Mötet på "Hastings station" 1934, England

En tafatt ung man i för stor konduktörsrock hastar förbi Vera och hon styrs åt sidan. Hans lågmälda röst är inte mycket att lyssna till trots vikten med det han vill förmedla.

- Lystring alla resenärer! Tåget närmar sig nu plattform två.

Skorna släpar i den decimeter höga snön på väg fram till vagnen. Väskan känns tung.

Ändå ligger det bara ett klädombyte och papper fyllda kuvert i. Vera ser ner på sin klocka som sitter snett på handleden. En minut till godo, sällan mer. En kall rysning reser en lång väg längs ryggraden när Vera går ombord på tåget. En lättnad sköljer över henne när hon känner värmen inifrån vagnen. Det känns som en varm smekning mot en kall kind. Hon hinner knappt höja blicken från golvet och skaka av sig snön från skorna innan tåget börjar rulla. Vera letar sig fram mellan trängsel och människor som saknar vett att dra in magen och släppa förbi. Antalet suckar ebbar ut när hon med belåtenhet ser sitt nummer på kupén. En hel kupé för sig själv. Det var svårt att få tag på men tanken på att ha stirrande ungar eller ylande hundar i närheten var en oacceptabel verklighet. Nuförtiden får man visst ha med sig både bagage och hus. Vera drar upp dörren och med förvåning ser hon en gestalt sitta i den utnötta soffraden bakom en uppslagen tidning.

- Vad menas med det här? Utbrister Vera och stirrar blint på gårdagens tidning. Vem läser den nu? Det gör väl ingen nytta!

Vera suckar en sista gång, extra märkbart för ytterligare tydlighet. Men ingen reaktion från den okände herren. Vera slänger upp sin väska på soffan och slår sig ner intill fönstret. Hon tar av sig handskarna och lägger ner dem fint vikta på det slitna bordet framför. Där ligger även dagens tidning och Vera sneglar upp mot gårdagens. Hon har fått ner pulsen en aning och kan andas ut. Hon ser ut genom fönstret som ideligen täcks med snö från den hårda vinden utanför. Ett missförstånd har det utan tvekan blivit med kupén, men nu gör det ingen skillnad. Hon är på väg. Bort. En utandning letar sig ut ur munnen. Just då läggs en fint ihopvikt tidning ner på bordet framför och Vera ser upp och möter en äldre mans gråa ögon. De känns bekanta på något sätt. Vera tittar snabbt bort och finner sig fumla med handskarna ner i väskan.

- Det är möjligen på sin plats att presentera sig?

Vera vågar med blicken tillbaka men stannar bara för ett kort ögonblick. Ett par grågula, buskiga ögonbryn sätter sig på näthinnan.

- Fridolf Schumann är mitt namn.

Mannen bryter på tyska men hans engelska står sig väl.

- Vera Reid.

Veras blick letar sig tillbaka och vågar stanna.

- Vera Reid.

Mannen sträcker fram sin hand och tar lätt i Veras.

- Vilket ovanligt namn, om jag får säga det.

- Jag kan förstå att du tycker det. Min mor är..

Vera hejdar sig och blir plötsligt torr i munnen. Hon tar från det sista salivet och sväljer.

Det tar emot.

- ...var från Bryssel. Min far är från Skottland.

- Jag förstår, svarar mannen.

Vera kan inte hjälpa att lägga märke till en ryckning i mannens högra öga och blir lätt obekvämt.

Mannen reser sig och sträcker sig efter sin väska på hyllan ovanför.

- Du råkar inte ha något emot om en gammal man röker en cigarett så här i juletider?

Vera skakar på huvudet och mannen nickar uppskattande.

- Så vart bär det av? Fortsätter mannen medan han bestämt slår sig ner igen.

- Jag tror inte jag har ett enkelt svar på den frågan, svarar Vera och ser ut genom fönstret.

Det känns nästan dumt att se ut över något som är snötäckt. Vera sneglar ner på den gamla klockan på armen igen.

- Jag har tid, säger mannen och lutar sig nöjt tillbaka med cigarettroken smolkandes ut från mungipan.

Vera tvekar men lägger bestämt handskarna i väskan och stänger igen.

- Ja, min mor gick bort för tre månader sedan. Hon hade varit sjuk en tid, och plötsligt över en natt gick allt så fort.

Veras ögon söker av mannen som verkar lyssna med ett ovanligt intresserat öra. Vera fortsätter.

- Men det var mycket att ta tag i. Allting drog ut på tiden, begravningen, papper som skulle fyllas i, skickas iväg och ja... tillbaka igen. Nu äntligen är jag på väg bort.

- Mot?

Mannens avslappnade ställning har givit honom en lätt krökning i ryggen och han lutar sig fram mot Vera.

- Från sorg. Mot det som kommer efter. Vad det nu är.

- Ett sorgearbete förstås, det är illa tvunget.

Vera nickar instämmande och får en klump i halsen. Hon hindrar tårarna och skakar lätt på huvudet. Mannen märker av hennes kamp.

- Men distans är bra. Det gör det lättare att urskilja saker, fortsätter han.

Mannen uttrycker sig på ett enkelt sätt, men inte utan betydelse.

- Och du? Vart är du på väg? Frågar Vera och samlar sig igen.

Veras vanliga ointresse för samtal med främlingar börjar avta och hon känner en märkbar dragning till mannen. Hon kan inte rå för att känna igen de gråa, nu trötta ögonen, som ser ut att ha levt ett spännande liv, mer än Veras.

- Även jag, om man får låna orden, är på väg bort. Ett brev landade i min hall för drygt fyra månader sedan. Från en gammal kärlek. Jag hade inte hört från henne på 50 år. Hon var min första, förstår du.

Mannens ryckning i ögat avtar och även han sneglar ut genom det isiga fönstret.

Sökandes efter en utväg. Vera känner hur hon rodnar och letar febrilt över någonstans att landa blicken.

- Vad stod i brevet? Får Vera ur sig och känner sig plötsligt taktlös.

- Förlåt, det var inte meningen att snoka, Herr Schumann.

En hand viftar till och mannen skakar på huvudet.

- Det var jag som började, jag får ta och avsluta.

Ett leende letar sig fram under den fylliga mustaschen och rynkorna slätas ut i en.

- Hon skrev att hon blivit sjuk och ville att jag skulle hälsa på. Jag ska erkänna att jag tvekade för en stund. Ni förstår, jag blev ohämmat förälskad i henne. Vi var blott tjugo år på den tiden. Minnet av hennes avresa och löftet om att vi skulle uthärda det, smärtade mig. Vi brevväxlade men med tiden blev de färre och färre. Jag visste inte om jag kunde utsätta mig för det igen, att återse mitt livs kärlek för att sen bli fräntagen mig henne ännu en gång. Men jag var rädd för att jag skulle ångra mig.

- Så du reste till henne?

- Ja, till och från. Jag bosatte mig på ett vandrarhem, i närheten. Våra dagar påminde oss mer och mer om våra unga år. Och vi blev ständigt påmindas om hur mycket vi hade missat. Vilka vändningar livet hade tagit.

- Jag förstår vad du menar, svarar Vera och lämnar ryggstödet för en stund. En förstående hand letar sig närmare över bordet men hejdar sig igen.

- Hur blev det sen?

Mannen dröjer för en stund.

- Jag kunde inte... när tiden närmade sig kunde jag inte se henne bli sämre. Hon förstod mig. Eller i alla fall så intalar jag mig det.

- En tröst för egen del, om jag förstår.

- Ja. Jag kunde inte ta mig till begravningen. Men jag lovade henne att skriva ett sista brev som hon kunde ha nära, när stunden väl var inne. Men min hand har åldrats och min duglighet för att uttrycka vad jag känner har bleknat med åren.

Ett besvärande ljud stör plötsligt samtalet och dörren till kupén dras hastigt upp.

- Nästa stopp, Brentford.

En klen konduktör gör sig tillkänna och stänger lika snabbt om kupén igen. Den äldre mannen tar tag i gårdagens tidning och lägger under armen medan han reser sig upp.

- Nästa anhalt är min, Fröken Vera.

Fröken var att ta i, för en kvinna över femtio. Men Vera förbiser den väl menade artigheten. Mannen sträcker sig efter sin väska och vänder sig mot Vera.

- Du ska se att det löser sig för dig Vera, det är jag övertygad om. Livet har mer att ge än sorg. Vera nickar instämmande och vågar fram sin hand mot mannens redan utsträckta. Inget hindrar nu. Han vänder sig om medan tåget saktar in. Snön slår inte lika bestämt mot rutan och genom glaset ser Vera ut mot en tom perrong. Tåget stannar. Innan hon hinner hejda sig själv vänder hon sig tillbaka mot mannen igen.

- Snälla, herrn, säg mig. Läste hon brevet? Fick hon det?

Mannens gråa ögon avger en klarare nyans och han bugar lätt.

- Jag hoppas verkligen det. Inget skulle göra mig mer sorgsen om det inte gjorde det.

Veras ögon sänker sig för ett ögonblick och när hon ser upp igen är mannen borta. Hon letar sig över perrongen men ingen syns till.

Det snöfyllda taket på andra sidan stationen flyger ut i vinden och ner på spåren. Tåget börjar rulla igen och Vera ser perrongen försvinna i det vita ljusskenet. Den klene konduktören visar sig återigen och påminner om att nästa anhalt är Harrow. Vera öppnar sin väska och tar en snabb titt på papperna som låg oöppnade från mammans brevlåda. Försenade och sen glömda när sjukdomen tog fart. I den krängda högen

sticker ett brev ut. Inget frimärke, ingen stämpel. Endast Veras mammas namn på framsidan. Fint skriven i kursiv stil. Tåget börjar sakta in och Vera glömmer bort att det är hennes tur att stiga av. Med ivriga händer öppnar hon brevet med sin brevkniv och får upp ett tomt blad. Vera vänder blicken mot fönstret och inser att tåget står still. Den klena konduktören gör sig tillkänna utanför och drar den allt för stora jackan om sig i blåsten. Vera reser sig upp i en hast och drar med sig väskan ut i den tomma gången. Hon hinner precis kliva av tåget innan pojken blåser i visselpipan och tåget återigen rullar iväg. En kort stund senare är det helt borta.

Vera finner sig utan handskar i den kalla vinden med ett papper i handen. Hon ser ner mot handleden och klockan har slagit fyra. Blicken dras åt höger och på pappret skymtar hon något.

”Jag är hos dig. Föralltid din, Fridolf”

-Slut-